

BOSNA I HERCEGOVINA
FEDERACIJA BOSNE I HERCEGOVINE
ZENIČKO-DOBOJSKI KANTON
KANTONALNI SUD U ZENICI
Broj: 43 0 K 204923 23 Kž
Zenica, 06.09.2023. godine

U IME FEDERACIJE BOSNE I HERCEGOVINE!

Kantonalni sud u Zenici, u vijeću sastavljenom od sudija Enes Maličbegović kao predsjednika vijeća, te Amela Bajramović-Softić i Jukić Ismara kao članova vijeća, uz sudjelovanje zapisničara Jasmina Mandžuka, u krivičnom predmetu protiv optuženih Kukić Damira i Brkić Alaudina, zbog produženog krivičnog djela zloupotreba položaja ili ovlaštenja iz člana 383. stav 1. Krivičnog zakona FBiH u vezi sa članom 55. Krivičnog zakona FBiH („Službene novine FBiH“, broj 36/03, 21/04, 69/04, 18/05, 42/10, 42/11, 59/14, 76/14, 46/16 i 75/17), povodom žalbe Kantonalnog tužitelja iz Zenice, izjavljene protiv presude Općinskog suda u Zenici, broj: 43 0 K 204923 22 K od 22.03.2023. godine, u sjednici vijeća održanoj dana 06.09.2023. godine, donio je sljedeću:

P R E S U D U

Odbija se žalba kantonalnog tužitelja kao neosnovana, te **se potvrđuje** presuda Općinskog suda u Zenici broj: 43 0 K 204923 22 K od 22.03.2023. godine.

O b r a z l o ž e n j e

Presudom Općinskog suda u Zenici broj: 43 0 K 204923 22 K od 22.03.2023. godine, optuženi Kukić Damir i Brkić Alaudin su na osnovu odredbe člana 299. tačka c) ZKP FBiH oslobođeni od optužbe, da su počinili produženo krivično djelo zloupotrebe položaja ili ovlaštenja iz člana 383. stav 1. KZ FBiH u vezi sa članom 55. KZ FBiH, i to optuženi Kukić damir u vrijeme, mjestu i na način opisan u izreci presude pod tačkom I (1.a i b i 2. a i b), a optuženi Brkić Alaudin zajedno sa drugim osobama u vrijeme, mjestu i na način opisan u izreci presude pod tačkom I (1., 2., 3.), te optuženi Brkić Alaudin sam u vrijeme, mjestu i na način opisan u izreci presude pod tačkom pod tačkom 4., dok je na osnovu odredbe 298. tačka b) ZKP FBiH, odbijena optužba da su optuženi Kukić Damir i Brkić Alaudin zajednički i dogovorno počinili produženo krivično djelo zloupotrebe položaja ili ovlaštenja iz člana 383. stav 1. KZ FBiH, u vrijeme, mjestu i na način opisan u izreci presude pod tačkom II (1. i 2.). Nadalje, na temelju odredbe člana 298. tačka b) ZKP FBiH odbijena je optužba prema optuženom Kukić Damiru da je počinio krivično djelo zloupotrebe položaja ili ovlaštenja iz člana 383. stav 1. KZ FBiH, u vrijeme, mjestu i na način opisan u izreci presude pod tačkom III, te temeljem iste odredbe u odnosu na optuženog Brkić Alaudina, odbijena je optužba da je počinio krivično djelo zloupotrebe položaja ili ovlaštenja iz člana 383. stav 1. KZ FBiH, u vrijeme, mjestu i na način opisan u izreci presude pod tačkom IV pobijane presude.

Istom presudom na osnovu odredbe člana 203. stav 1. ZKP FBiH je odlučeno da troškovi krivičnog postupka padaju na teret budžetskih sredstava ovog suda, dok je Zeničko-dobojski kanton sa imovinskopravnim zahtjevom upućen na parnični postupak.

Protiv prvostepene presude žalbu, u njenom oslobađajućem dijelu, je podnio Kantonalni tužitelj i presudu pobija zbog bitne povrede odredaba Krivičnog postupka (član 311. tačka a), u vezi sa članom 312. stav 1. tačka k) ZKP-a F BiH), kao i sa članom 312. stav 2. ZKP F BiH u vezi sa članom 296. stav 2. ZKP F BiH i zbog pogrešno utvrđenog činjeničnog stanja (član 311. tačka c), u vezi sa članom 314. stav 1. ZKP-a F BiH) s prijedlogom da Kantonalni sud u Zenici, shodno odredbama člana 330. stav 1. tačka a) ZKP-a F BiH, uvaži žalbu i svojim rješenjem ukine pobijanu prvostepenu presudu, te predmet vrati prvostepenom sudu na ponovno suđenje.

Odgovor na žalbu podnio je branitelj optuženog Brkić Alaudina, advokat Hasagić Mensur iz Zenice i predlaže da Kantonalni sud u Zenici na osnovu člana 328. ZKP FBiH donese presudu kojom se odbija žalba Kantonalnog tužilaštva Zenica kao neosnovana i potvrđuje donesena presuda Općinskog suda u Zenici, broj 43 0 K 204923 21 K od 22.03.2023. godine.

Odgovor na žalbu podnio je branitelj optuženog Kukić Damira, advokat Ljubović Bakir iz Zenice i predlaže da Kantonalni sud u Zenici istu odbije kao neosnovanu.

Odgovor na žalbu podnio je i optuženi Brkić Alaudin i predlaže da Kantonalni sud u Zenici na osnovu člana 328. ZKP FBiH donese presudu kojom se odbija žalba Kantonalnog tužilaštva Zenica kao neosnovana i potvrđuje donesena presuda Općinskog suda u Zenici, broj 43 0 K 204923 22 K od 22.03.2023. godine

Sjednica vijeća drugostepenog suda održana je u smislu odredbe člana 319. ZKP FBiH, u prisustvu branitelja optuženih advokata iz Zenice Ljubović Bakira i Hasagić Mensura.

Na održanoj sjednici branitelji optuženih ostali su kod datih odgovoru na žalbu.

Ovaj sud je ispitao pobijanu presudu u granicama žalbenih navoda Kantonalnog tužitelja, te po službenoj dužnosti da li je na štetu optuženog povrijeđen krivični zakon u smislu člana 321. ZKP FBiH, te imajući u vidu navode dostavljenih odgovora na žalbu, odlučio je kao u izreci iz sljedećih razloga:

Pobijajući prvostepenu presudu zbog bitne povrede odredaba krivičnog postupka iz člana 312. stav 1. tačka k) ZKP FBiH, kantonalni tužitelj smatra da je ono što pobijanu presudu čini nerazumljivom i kontradiktornom, jeste činjenica da sud donosi pobijanu presudu pozivajući se na odredbe člana 299. tačka c) ZKP F BiH i daje naprijed navedene razloge u pravcu nepostojanja blanketnog propisa. Prema mišljenju kantonalnog tužitelja, ukoliko bi se prihvatilo obrazloženje prvostepenog suda da je Statut Univerziteta i svi gore nabrojani opći interni akti, neustavan i nezakonit, te da uslijed takve manjkavosti „otpada“ primjena blanketnih propisa, tada sud ne bi mogao donijeti pobijanu presudu pozivom na odredbu člana 299. tačka c) ZKP F BiH već pozivom na odredbu člana 299. tačka a) ZKP FBiH, jer su krivična djela koja se optuženim stavljaju na teret blanketnog karaktera što znači da bez postojanja blanketa nema ni krivičnog djela.

U žalbi se dalje navodi da na kontradiktornost pobijane presude ukazuje i činjenica da prvostepeni sud na strani 32. i 33. pobijane presude utvrđuje svojstvo službenih osoba

optuženih Kukić Damira i Brkić Alaudina, pozivajući se pri tome na sve odluke i ugovore o radu na osnovu kojih su isti imenovani na navedene pozicije, kao i na odredbe Statuta iz člana 79., 127. i 128., a za koji je prvostepeni sud našao da je neustavan i nezakonit, kao i svi interni akti proizašli iz tog Statuta, što sud konstatuje na strani 34. i 35. pobijane presude. Zbog navedenog žalitelj smatra da sud primjenjuje Statut i druge interne opće akte u dijelu u kojem utvrđuje svojstvo optuženih lica, dok u drugom dijelu pobijane presude u kojem je sud trebao da se osvrne na konkretne činjenice i dokaze kojima se dokazuje činjenični opis, odnosno postojanje krivične odgovornosti na strani optuženih, sud isti taj Statut i te interne akte oglašava neustavnim i nezakonitim, što presudu čini nerazumljivom i kontradiktornom.

Ovi žalbeni navodi nisu osnovani.

Iz obrazloženja pobijane presude proističe da je sud oslobađajuću odluku za oba optužena donio na temelju odredbe člana 299. tačka c) ZKP F BiH, a kao razloge za istu naveo da optužba nije dokazala drugo obilježje predmetnog krivičnog djela zloupotrebe položaja ili ovlaštenja i to radnju izvršenja sadržanu u blanketnom odredbama Statuta. Iz stanja spisa proističe da se optuženim stavlja na teret da su iskoristili svoja službena ovlaštenja. Navedena radnja izvršenja podrazumijeva poduzimanje radnji u granicama službenih ovlaštenja, a koja su protivna materijalnim propisima (Statutu i drugim internim općim aktima donesenim na temelju istog), te suprotna interesima i zadacima službe, u cilju pribavljanja sebi ili drugome kakve koristi ili nanošenja drugome štete. Nadalje, prvostepeni sud je prilikom rješavanja predmetne krivične stvari imao u vidu Odluku o dopustivosti i meritumu broj U-9/22 od 26.05.2022. godine, kojom je od strane Ustavnog suda BiH utvrđeno, da član 44. Zakona o visokom obrazovanju Zeničko-dobojskog kantona („Službene novine Zeničko-dobojskog kantona“ br. 6/09, 9/13, 13/13, 4/15, 5/18, 4/19, 19/20 i 15/21) nije u skladu sa članom I/2 Ustava Bosne i Hercegovine i članom 12. Okvirnog zakona o visokom obrazovanju u BiH („Službeni glasnik Bosne i Hercegovine“ br. 59/07 i 59/09), te je naloženo Skupštini Zeničko-dobojskog kantona da najkasnije u roku od šest mjeseci od objavljivanja odluke u „Službenom glasniku Bosne i Hercegovine“ usaglasi član 44. Zakona o visokom obrazovanju Zeničko-dobojskog kantona („Službene novine Zeničko-dobojskog kantona“ br. 6/09, 9/13, 13/13, 4/15, 5/18, 4/19, 19/20 i 15/21) sa članom I/2 Ustava Bosne i Hercegovine i članom 12. Okvirnog zakona o visokom obrazovanju u Bosni i Hercegovini („Službeni glasnik Bosne i Hercegovine“ br. 59/07 i 59/09). Navedena odluka Ustavnog suda BiH donesena je iz razloga jer je odredbom člana odredbom člana 12. Okvirnog zakona o visokom obrazovanju u Bosni i Hercegovini („Službeni glasnik BiH“ br. 59/07 i 59/09) propisano da je „Statut osnovni akt visokoškolske ustanove kojim se uređuju pitanja značajna za obavljanje djelatnosti ustanove“. Statut donosi senat uz prethodno pribavljeno mišljenje upravnog odbora visokoškolske ustanove. Statut svake visokoškolske ustanove mora biti usaglašen s ovim Zakonom.“ Članom 63. istog zakona propisano je da će se zakoni Republike Srpske i kantonalni zakoni iz oblasti visokog obrazovanja uskladiti s odredbama ovog Zakona u periodu od šest mjeseci nakon njegovog stupanja na snagu. Suprotno navedenoj odredbi člana 12. Okvirnog Zakona o visokom obrazovanju u Bosni i Hercegovini, odredbom člana 44. Zakona o visokom obrazovanju ZDK, propisano je da je „Statut osnovni akt kojim se uređuju pitanja značajna za obavljanje djelatnosti visokoškolske ustanove. Statut donosi Upravni odbor visokoškolske ustanove uz prethodnu saglasnost osnivača. Izmjene i dopune statuta vrše se odlukom, na način i u postupku predviđenom za njegovo donošenje“. Uvidom u predmetni Statut Univerziteta u Zenici, prvostepeni sud je pravilno utvrdio da u konkretnom slučaju nije ispoštovana procedura glede njegovog donošenja u smislu odredbe člana 12. Okvirnog Zakona o visokom obrazovanju u Bosni i Hercegovini („Službeni glasnik Bosne i

Hercegovine“ br. 59/07 i 59/09), odnosno glede organa koji je nadležan za njegovo donošenje.

S obzirom na navedeno, nalazimo da nisu osnovani žalbeni navodi, da je prvostepeni sud u pobijanoj presudi prekoračio svoja ovlaštenja i preuzeo ulogu Ustavnog suda, izvodeći zaključak o neustavnosti i nezakonitosti spornog Statuta i internih akata, čime po mišljenju tužiteljstva sud nije postupio po odluci Ustavnog suda, jer je ista donesena za ubuduće. Naime, glede navedenog postupanja prvostepeni sud pravilno ukazuje na odredbe člana VI/5. Ustava Bosne i Hercegovine, kojom je pripisano da su odluke Ustavnog suda BiH konačne i obavezujuće, kao i na odredbu člana 72. stav 2. Pravila Ustavnog suda BiH („Službeni glasnik Bosne i Hercegovine”, broj 94/14-prečišćeni tekst) kojom je propisano da su svi organi vlasti dužni, u okviru svojih nadležnosti utvrđenih Ustavom i zakonom, provoditi odluke Ustavnog suda. Slijedom čega pravilno zaključuje, da se prilikom donošenja odluke u ovoj krivičnoj pravnoj stvari, ne može zanemariti navedena odluka Ustavnog suda, zbog čega se ne smije primijeniti Statut Univerziteta u Zenici, kao ni opći akti doneseni na temelju istog, upravo zbog njihove protivnosti Ustavu BiH i zakonu BiH, te da bi suprotno postupanje značilo donošenje eventualno osuđujuće presude na propisima donesenim suprotno Ustavu BiH i Okvirnom zakonu o visokom obrazovanju BiH.

Shodno navedenom nije osnovan žalbeni prigovor žalitelja da predmetna presuda nerazumljivom i kontradiktorna, jer je prvostepeni sud istu donio pravilno primjenjujući odredbu člana 299. tačka c) ZKP FBiH iz razloga što tužiteljstvo, s obzirom na neprimjenjivost blanketnih propisa, nije dokazalo radnju izvršenja sadržanu u istim, odnosno nije nesumnjivo dokazalo koja su to tačno bila ovlaštenja optuženih i na koji su način optuženi iskoristili ta svoja službena ovlaštenja i svoj službeni položaj.

Činjenični navodi žalbe da prvostepeni sud utvrđuje svojstvo službenih osoba optuženih Kukić Damira i Brkić Alaudina, pozivajući se pri tome na sve odluke i ugovore o radu na osnovu kojih su isti imenovani na navedene pozicije, kao i na odredbe Statuta iz člana 79., 127. i 128., a za koje je prvostepeni sud našao da je neustavan i nezakonit, što upućuje na kontradiktornost pobijene presude, nisu od utjecaja na pravilnost i zakonitost pobijane odluke. Ovo iz razloga što činjenica postojanja ili ne postojanja svojstva službene osobe kod optuženih, iako se radi o bitnom obilježju predmetnog krivičnog djela, ne utječe na drugačije rješavanje ove krivične stvari, imajući u vidu nedokazanost drugog bitnog obilježja i to radnje izvršenja krivičnog djela, kako je to gore navedeno, a što je od strane prvostepenog suda detaljno obrazloženo.

Na kontradiktornost pobijane presude žalitelj ukazuje i zbog utvrđenja prvostepenog suda glede nepostojanja umišljaja za optuženog Kukić Damira, te donošenja oslobađajuće presude u odnosu sa tačke II 1a, II 1b i II 2a na temelju odredbe člana 299. tačka c ZKP F BiH, umjesto po mišljenju žalitelja na temelju odredbe člana 299. a ZKP F BiH.

Također, ni ovaj žalbeni prigovor nije od utjecaja na pravilnost i zakonitost pobijane odluke. Prvostepeni sud u obrazloženju pobijane presude daje i za ovaj sud prihvatljive razloge, da u konkretnom slučaju tužiteljstvo nije dokazalo postojanje umišljanja za optuženog Kukić Damira, prilikom izvršenja predmetnog krivičnog djela. Razloge za takav zaključak, koje u cjelosti prihvata i ovaj sud, prvostepeni sud iznosi u pobijanoj presudi na stani 44. Na temelju izvedenih dokaza u toku prvostepenog postupka, utvrđeno je da optuženi Kukić Damir jeste svojim potpisom potvrdio istinitost evidencija prisustva na poslu i odsustva sa posla, te da se zbir sati redovnog rada na tim evidencijama ne slaže sa zbirom sati na platnim listama,

odnosno zbir sati redovnog rada na evidencijama je manji od broja sati redovnog rada na platnim listama. Međutim, provedenim dokazima također je utvrđeno, da optuženi Kukić Damir ne sačinjava platne liste, nego da iste sačinjava Ministarstvo finansija ZDK, Odsjek za centralizovani obračun i isplatu plaća. Zbog navedenog opravdano se stvara razumna sumnja u pogledu postojanja umišljaja optuženog Kukić Damira u odnosu na počinjenje krivičnog djela koje mu je stavljeno na teret. Naime, iz obrazloženja pobijane presude, proističe da je prvostepeni sud zaključio da tužiteljstvo nije dokazalo postojanje umišljaja kod optuženog Kukić Damira, što upućuje na pravilnu primjenu odredbe člana 299. tačka c ZKP F BiH i iz navedenog razloga.

Nadalje u žalbi se ističe da prvostepeni sud nije cijenio iskaze svjedoka E. J., B. A., B. E. i Č. I. zbog čega smatra da je počinjena bitna povreda postupka iz člana 312. stav 2. u vezi sa članom 296. stav 2. ZKP FBiH. U žalbi se interpretiraju iskazi imenovanih svjedoka, koji su saslušavani na okolnosti vođenja evidencije o prisustvu na poslu i odsustvu sa posla, vršenju obračuna na osnovu evidencije, te plaćanja dnevnica po osnovu službenih putovanja. Navedene okolnosti žalitelj smatra bitnim za potpuno i pravilno utvrđivanje činjeničnog stanja, glede postojanja krivičnog djela i krivične odgovornosti optuženog Kukić Damira po tačkama II 1a, II 1b i II 2a optužnice. Po mišljenju žalitelja u tačkama II 1a, II 1b i II 2a optužnice činjenično stanje je djelomično pogrešno utvrđeno (u dijelu da Ministarstvo finansija kontroliše evidencije prisustva na poslu, da je optuženi rad po dodatnom radnom angažmanu obavljao po zaključenom ugovoru sa Sveučilištem u Mostaru, uz znanje i odobrenje poslodavca-Univerziteta u Zenici, iako je odlukama Senata za 2014/2015. godinu-tačka II 1a optužnice regulisano izvan radnog vremena; da je optuženom Kukić Damiru odobren radni angažman kao nastavniku, a ne kao dekanu ili rektoru, te po mišljenju tužilaštva ostaje neutvrđeno u pobijanoj presudi da je evidenciju o prisustvu na poslu i odsustvovanje sa posla optuženi potpisivao i garantovao za tačnost podataka upravo u svojstvu dekana, odnosno rektora).

Ovi žalbeni prigovori žalitelja nisu osnovani.

Glede navedenog žalbenog prigovora nalazimo da je prvostepeni sud ocjenom svakog dokaza posebno i svih dokaza koji su se odnosili na tačke II 1a, II 1b) i II2a) optužnice u njihovoj međusobnoj vezi, utvrdio da je optuženi Kukić Damir u dane koji su navedeni u optužnici boravio u Mostaru i održavao predavanja po osnovu dodatnog radnog angažmana, kojeg je optuženi Kukić Damir obavljao u Mostaru, a koji je odobren je optuženom Kukić Damiru od strane nadležnog tijela Univerziteta u Zenici, i to u svojstvu nastavnika u drugoj visokoškolskoj ustanovi. Također je na temelju dokaza optužbe utvrđeno da je optuženi Kukić Damir svojim potpisom potvrdio istinitost evidencija prisustva na poslu i odsustva sa posla, te da je optuženom Kukić Damiru obračunata plaća i za dane navedene u optužnici, odnosno da prema gore ocjenjenim materijalnim dokazima postoji razlika u satima redovnog rada navedenog na platnim listama u odnosu na sate redovnog rada navedene u evidencijama prisustva na poslu, na način da je na platnim listama evidentiran veći broj sati redovnog rada, od onog broja sati rada koji je stvarno obavljen. Na navedene okolnosti su i saslušavani imenovani svjedoci optužbe. Stoga slijedom izvedenih dokaza optužbe prvostepeni sud izvodi pravilan zaključak da je tužiteljstvo dokazalo u određenom dijelu postojanje objektivnih obilježja krivičnog djela koje je stavljeno na teret optuženom Kukić Damiru, po navedenim tačkama optužnice. Suprotno mišljenju tužiteljstva, nalazimo da je pravilan zaključak prvostepenog suda da je optuženi Kukić Damir u dane, koji su navedeni u optužnici boravio u Mostaru i održavao predavanja po osnovu dodatnog radnog angažmana i to u svojstvu nastavnika u drugoj visokoškolskoj ustanovi. Ovo iz razloga što se njegov dodatni angažman

ne odnosi na djelokrug poslova koje obavlja u svojstvu dekana/ rektora, a što proizlazi i iz samih zahtjeva za dodatni radni angažman kojeg optuženi podnosi kao nastavnik, a ne dekan ili rektor, te zaključenih Ugovora o dodatnom angažmanu. Također, pravilno je prvostepeni sud utvrdio činjenično stanje kada je na temelju izvedenih dokaza zaključio da platne liste sačinjava odnosno obračun i isplatu plaće vrši Ministarstvo finansija ZDK, Odsjek za centralizovani obračun i isplatu plaća, što stvara razumnu sumnju u pogledu postojanja umišljaja optuženog Kukić Damira na počinjenje krivičnog djela koje mu je tačkama optužnice II 1a, II 1b) i II2a) stavljeno na teret.

Žalbom se prvostepena pobija prvostepena presuda u dijelu odluke po tački II 2B. Tužiteljstvo smatra da ne stoje navodi iz obrazloženja prvostepenog suda, te da nema manjkavosti u samom činjeničnom opisu i da ova tačka sadrži kako svojstvo optuženog, njegova ovlaštenja, radnju izvršenja tako i posljedicu djela.

Ovi žalbeni navodi žalitelja nisu osnovani.

Iz obrazloženja pobijane presude proističe da je prvostepeni sud ocijenio da je tužiteljstvo provedenim dokazima dokazalo navode iz optužnice da je optuženi Kukić Damir dana 14.06.2018. godine održavao predavanja na Sveučilištu u Mostaru, odnosno da nije otišao u Split u 06,00 sati predmetnog dana, kako je neistinito naveo u putnom nalogu, te da mu nisu pripadale dvije dnevnicu u inostranstvu u iznosima od po 110,00 KM, pa je jednu od tih dnevnica tj. dnevnicu u iznosu od 110,00 KM za dan 14.06.2018. godine neosnovano primio.

Međutim, kako to pravilno utvrđuje prvostepeni sud za predmetnu tačku II nedostaje preciziranje bitnog obilježje djela tj. pričinjene štete, jer se u činjeničnom opisu ne navodi kome je šteta pričinjena. Ispravno je pravno stanovište prvostepenog suda da je takav činjenični opis manjkav u pogledu bitnih obilježja predmetnog krivičnog djela, te da je bilo potrebno označiti osobu oštećenu u iznosu te protivpravne koristi. Ovo iz razloga što su posljedica opisana kao korist i šteta nanesena drugome, uzročno-posljedično povezane, jer ukoliko je jedna osoba pribavila neku protivpravnu korist, to znači da je druga osoba oštećena u iznosu te protivpravne koristi.

U dijelu oslobađajuće presude za optuženog Brkić Alaudina po tačkama III 1, 2 i 3 optužnice, žalitelj ističe da je prvostepeni sud pogrešno utvrdio činjenično stanje, i to u smislu nedostatka statusa službene osobe, jer je optuženi Brkić Alaudin, podnosio zahtjeve za dodatno radno angažovanje na drugoj visokoškolskoj ustanovi za angažman na Ekonomskom fakultetu Univerziteta Džemal Bijedić u Mostaru, NNV-u, za predmete poimenično navedene u svakoj tački izmijenjene optužnice, za svaki semestar i svaku akademsku godinu, da je te zahtjeve tadašnji predsjedavajući tj. optuženi P. N. uvrstio u prijedloge dnevnog reda sjednica NNV-a, da su isti razmatrani na sjednicama od 12.07.2018. godine, 13.12.2018. godine i 18.04.2019. godine, po kojim tačkama je izvjestilac bio upravo podnosilac zahtjeva, a koji je u svojstvu dekana po funkciji član NNV-a, da je već iz samog zahtjeva bilo očigledno da isti nije podnesen u rokovima iz odredbe člana 3. stav 1. i 2. Pravilnika o dodatnom radnom angažovanju nastavnika i saradnika Univerziteta u Zenici na drugoj visokoškolskoj ustanovi ili kod drugog pravnog lica od 15.07.2015. godine. Nadalje tužiteljstvo je mišljenja da je sud pogrešno zaključio da u angažmanu optuženog Brkić Alaudina nema štetnosti, odnosno postupanja suprotnog interesima službe, jer je dodatni radni angažman optuženom odobren retroaktivno.

Ovi žalbeni navodi žalitelja nisu osnovani.

Tačkama III 1., 2. i 3. optužnice optuženom Brkić Alaudinu na teret je stavljeno da je iskoristio svoj službeni položaj time što je podnosio, odnosno podnio tri zahtjeva za odobrenje dodatnog radnog angažmana.

Glede navedenih tačaka III 1., 2. i 3 izmijenjene optužnice, kojima je optuženom Brkić Alaudinu na teret stavljeno da je iskoristio svoj službeni položaj time što je podnosio, odnosno podnio tri zahtjeva za odobrenje dodatnog radnog angažmana, nalazimo da je sud slijedom izvedenih dokaza glede nepostojanja bitnih obilježja krivičnog djela izveo pravilne zaključke. Pa tako prvostepeni sud pravilno utvrđuje da je optuženi Brkić Alaudin predmetne zahtjeve za dodatni angažman podnio u svojstvu nastavnika u kojoj ulozi se nalazio i tokom odlučivanja o istim. Nisu osnovani žalbeni navodi da je angažman optuženog Brkić Alaudina suprotan interesima službe, ovo iz razloga jer su isti kako to proističe iz izvedenih dokaza, odobravani od strane nadležnih organa Univerziteta, koji su prilikom donošenja odluke o odobravanju istih bili dužni voditi računa kako o blagovremenosti zahtjeva tako i o njihovoj eventualnoj štetnosti po nastavni proces. S obzirom da su NNV Ekonomskog fakulteta, a onda i Senat Univerziteta donijeli odluke kojima se isti angažman odobrava, nalazimo da tužiteljstvo nije dokazalo odgovornost optuženog Brkić Alaudina za radnje shodno činjeničnom opisu po predmetnim tačkama optužnice.

Žalitelj u vezi sa tačkom III 4 izmijenjene optužnice ističe da je sud pogrešno i nepotpuno utvrdio činjenično stanje. Tužiteljstvo smatra da se iz provedenih dokaza i to evidencije o prisustvu na poslu i odsustvo sa posla, platne liste, iskaze svjedoka, vještačenja po vještaku finansijske struke kao i izvještaja o održanim predavanjima optuženih sa sigurnošću može utvrditi da su optuženi Kukić Damir i Brkić Alaudin u vrijeme kada su bili dodatno radno angažirani u drugim visokoobrazovnim ustanovama u BiH, za koje im je isplaćena naknada, primali naknadu po osnovu plate, toplog obroka i troškova prevoza.

Ovaj žalbeni prigovor žalitelja nije osnovan.

Naime, iz obrazloženja prvostepene presude proističe da je sud utvrdio da je tužiteljstvo dokazalo da su optuženima isplaćivane naknade za dodatni radni angažman, ali da tokom postupka nje ponuđen nijedan dokaz sudu da su optuženim Kukić Damiru i Brkić Alaudinu isplaćene plate, naknade za prevoz i topli obrok. U svom nalazu i mišljenju od 02.08.2021. godine, vještak Korajlić Sadina kao i u dopuni istog nalaz i mišljene od 09.11.2021. godine, navodi da je nalaz sačinila na temelju dokumentacije u spisu, te je ista pobrojana u nalazu i odnosi se obračune naknada za održanu nastavu i honorara (dodatni angažman optuženih) odluke o evidenciji o prisustvu i odsustvu na poslu, platne liste Univerziteta u Zenici i Filozofskog fakulteta Zenica, ugovore o saradnji o djelu da za oba optužena, te platne liste, kao i finansijske kartice Univerziteta „Džemal Bijedić“ Mostar za optuženog Brkić Alaudina. Shodno materijalnim dokazima na osnovu kojih je vještak ekonomske struke izradila nalaz, nalazimo da je prvostepeni sud dao pravilnu ocjenu navedenog nalaza glede utvrđivanja činjenice da se istim, kao ni drugim materijalnim dokazima optužbe ne dokazuje i činjenica da su optuženim Kukić Damiru i Brkić Alaudinu isplaćene plaće, naknade za prevoz i topli obrok, a što se vezuje za dokazivanje posljedice kao obilježje krivičnog djela zloupotrebe položaja ili ovlaštenja iz člana 383. stav 1. KZ FBiH. Razloge prvostepenog suda date za navedeno, glede ocjene platnih listi za optužene i onoga što navedeni dokaz potvrđuje, u potpunosti prihvata i ovaj sud. Naime, vještak je na osnovu dokumentacije navedene u nalazu mogao samo utvrditi iznose plaće i drugih naknada po osnovu redovnog radnog odnosa koji su bili namijenjeni za isplatu, jer da bi vještak mogao utvrditi činjenicu stvarne realizacije,

odnosno isplate navedenog, bilo je potrebno izvršiti uvid u finansijske kartice za optužene koje se vode kod poslodavca, odnosno izvršiti uvid odgovarajuću knjigovodstvenu dokumentaciju poslodavaca optuženih u vezi sa predmetnim isplatama.

Nadalje, iz obrazloženja prvostepene presude, proizilazi da je sud brižljivo i savjesno cijenio sadržaj izvedenih dokaza u smislu odredbe člana 296. stav 2. ZKP FBiH, te je svim dokazima poklonio dužnu pažnju, te određeno i cjelovito naveo koje odlučne činjenice su utvrđene i na temelju kojih dokaza. Razlozi o odlučnim činjenicama, koje su po nalaženju ovog suda pravilno utvrđene u konkretnoj krivičnoj stvari, ne sadrže bilo kakve kontradiktornosti koje bi dovele u pitanje razumljivost, određenost i pravilnost zaključaka prvostepenog suda.

Nalazimo važnim istaknuti, kako je to pravilno zaključio prvostepeni sud da su razlozi za donošenje oslobađajuće presude u odnosu na oba optužena i na sve tačke optužnice, pored drugih u prvostepenoj presudi navedenih razloga, (neprimjenjivost blanketnih odredbi zbog odluke Ustavnog suda BiH) zbog čega tužiteljstvo, nije nesumnjivo dokazalo, koja su to tačno bila ovlaštenja optuženih i na koji su način optuženi iskoristili ta svoja službena ovlaštenja i svoj službeni položaj u smislu odredbe člana 299. tačka c) ZKP FBiH.

Kako ne stoje razlozi zbog kojih se žalbom kantonalnog tužitelja, pobija prvostepena presuda, to je valjalo izjavljenu žalbu odbiti kao neosnovanu i pobijanu presudu temeljem odredbe člana 328. Zakona o krivičnom postupku FBiH, potvrditi.

Zapisničar

Jasmina Mandžuka

Predsjednik vijeća

Enes Maličbegović, s.r.